

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobců: a) MUDr. Z. B., narozen ...
b) MUDr. I. B.
zastoupeni JUDr. Ervínem Perthenem, MBA, advokátem PPS advokáti s.r.o.
se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

za účasti: 1) J. N.
2) M. N.,
3) J. Š.
4) Statutární město Hradec Králové, IČ 00268810
Československé armády 408/51, 500 08 Hradec Králové

v řízení o společné žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2019, č.j. KUKHK-17245/UP/2019/OS

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2019, č.j. KUKHK-17245/UP/2019/OS, a rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 10. 4. 2019, zn. SZ MMHK/168709/2015 ST1/Sta, č.j. MMHK/069452/2019 ST2/Sta, se zrušují a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 19.455,-Kč, a to k rukám, JUDr. Ervína Perthena, MBA, advokáta PPS advokáti s.r.o., se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobcům se vrací soudní poplatek ve výši 2.000,-Kč prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Magistrátu města Hradec Králové ze dne 10. 4. 2019, zn. SZ MMHK/168709/2015/ ST1/Sta, č.j. MMHK/069452/2019 ST2/Sta, bylo žalobcům nařízeno odstranění stavby „*fotovoltaický systém jako nástavba rodinného domu č. p. x, ulice x, x x*“ na stavební parcele č. x v katastrálním území x (dále jen „*stavba FVE*“). Žalobci proti němu podali odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalovaným rozhodnutím, a to tak, že je zamítl a uvedené prvoinstanční rozhodnutí o nařízení odstranění stavby FVE potvrdil. Žalobci napadli žalované rozhodnutí včas podanou společnou správní žalobou, kterou odůvodnili následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

2. Žalobci nejprve uvedli důvod, pro který jim bylo odstranění stavby FVE nařízeno. Byl jím závěr správních orgánů zúčastněných na řízení o tom, že stavba FVE je nejen stavbou provedenou bez přivolení stavebního úřadu, ale že již byla žalobcům pravomocně zamítnuta i jejich žádost o její dodatečné povolení. Žalobci brojili proti těmto závěrům argumenty (vývojem právní úpravy ochranného pásma), které již uplatňovali i ve své předchozí žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí jejich žádosti o vydání dodatečného povolení stavby FVE, vedené u zdejšího krajského soudu pod sp. zn. 30 A 129/2018. Jiné argumentační možnosti ostatně ani neměli, když podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dále jen „*stavební zákon*“, stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
3. Rovněž v této žalobě žalobci polemizovali s otázkou okamžiku vzniku ochranného pásma výrobní elektřiny, jeho rozsahu v proměnách času a velikosti v závislosti na výkonu výrobní elektřiny. Poukazovali na skutečnost, že touto žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, co byla pravomocně zamítnuta jejich žádost o dodatečné povolení stavby FVE. Pokud by byla stavba FVE dodatečně povolena, nebyl by důvod ji odstraňovat.
4. Žalobci navrhovali žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. Protože v době podání žaloby nebylo ještě rozhodnuto krajským soudem o předchozí žalobě žalobců (vedené pod sp. zn. 30 A 129/2018), navrhovali, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 31. 10. 2019. Konstatoval v něm, že žalobní body korespondují odvolacím námitkám, s nimiž se již vypořádal v žalovaném rozhodnutí. Vzhledem k tomu odkazoval na obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí,

v němž se odvolacími námitkami podrobně zabýval. Včetně otázky nepovolenosti stavby FVE z hlediska stavebního zákona na jeho str. 9 až 10.

6. Odkazoval rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 9 As 368/2017-48, v němž se mimo jiné uvádí, že: *„Řízení o dodatečném povolení stavby a řízení o odstranění stavby jsou dvě samostatná správní řízení, v každém z nich proto stavební úřad zkoumá naplnění odlišných zákonných podmínek. Pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby podle §129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), je pak podstatné pouze to, zda uvedená stavba byla provedena bez rozhodnutí či opatření vyžadovaného stavebním úřadem a nebyla povolena ani dodatečně; naopak nejsou relevantní námitky, které měli žalobci směřovat do řízení o dodatečném povolení stavby (např. tvrzená dobrá víra při realizaci stavby nebo námitka, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem).“*
7. Žalovaný zakončil s tím, že považuje žalované rozhodnutí za zákonné, a vzhledem k tomu navrhoval žalobu zamítnout.

III. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

8. Krajský soud věc projednal a rozhodl o ní bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), když jak žalobci, tak žalovaný k výzvě krajského soudu nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem.
9. Ke skutkovému stavu třeba uvést, že žalobci realizovali v roce 2012 na svém rodinném domě stavbu FVE bez přivolení stavebního úřadu. Tato skutečnost byla jednoznačně prokázána nadepsaným krajským soudem již v rozsudku ze dne 21. 9. 2015, č. j. 30A 68/2014-95 (účastníci jeho obsah znají, neboť byli účastníky soudního řízení zakončeného tímto rozsudkem) a následně aprobevována jak stavebním úřadem a žalovaným, tak žalobci. Ti dali tuto skutečnost na vědomí právě žádostí o dodatečné povolení stavby FVE. Výsledkem řízení o ní byla rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 21. 3. 2018, zn. SZ MMHK/158755/2016 ST2/Sta, č.j. MMHK/049756/2018 ST2/Sta, a rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2018, č.j. KUKHK-19396/UP/2018/OS, jimiž této žádosti vyhověno nebylo.
10. Vzhledem k tomu stavební úřad pokračoval v zahájeném řízení o nařízení odstranění stavby FVE, do té doby přerušeném, které zakončil rozhodnutím ze dne 10. 4. 2019, zn. SZ MMHK/168709/2015 ST1/Sta, č. j. MMHK/069452/2019 ST2/Sta. Právě tímto prvoinstančním správním rozhodnutím bylo žalobcům nařízeno odstranění stavby FVE. Z jeho odůvodnění je však na první pohled zřejmé, že v něm stavební úřad podrobně rozváděl okolnosti pro rozhodnutí ve věci nedůležité. Zešíroka totiž jen popisoval dosavadní průběh řízení, včetně řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby FVE, jakož i další procesní postupy, ať již své či žalovaného (viz např. rozbor tzv. prejudiciální /předběžné/ otázky), namísto toho, aby ke zjištěnému skutkovému stavu věci přiřadil příslušnou právní úpravu a jimi odůvodnil výrokovou část rozhodnutí.
11. Byť tedy bylo stavebním úřadem nařízeno odstranění stavby FVE dle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, stavební úřad s jeho předpoklady, za kterých lze takto postupovat, vůbec nevypořádal. V celém rozhodnutí neuvedl ani jeho znění, natož, aby v konzistentní podobě osvětlil jeho naplnění a užití pro daný případ. nenachází. Je tak na povinných (žalobcích), aby si z mozaiky konstatování všeho druhu (z celého

odůvodnění rozhodnutí) vybrali ten správný důvod, pro který jim bylo nařízeno odstranění stavby FVE. Nelze jej seznat ani z odstavce pátého na straně čtvrté prvoinstančního rozhodnutí, když se v něm uvádí následující:

12. „Vzhledem k tomu, že tedy žádost vlastníků stavby o dodatečné povolení stavby byla pravomocně zamítnuta, a pominul tedy důvod pro přerušení řízení o nařízení odstranění stavby, byl stavební úřad nucen ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona v tomto řízení pokračovat.“ Proti tomu nelze samozřejmě ještě nic namítat, že však v dalším stavební úřad neobjasnil zejména důvody svého rozhodnutí a úvahy, kterými se přitom řídil, to již závažným procesním pochybením je.
13. V celém odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí tak nelze nalézt pasáž, která by jeho výrok odůvodňovala v souladu s požadavky § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění. Podle něho totiž „V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“ Odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí tyto náležitosti postrádá. ˇ
14. Žalovaný tento nedostatek odstranil na straně osmé odůvodnění žalovaného rozhodnutí alespoň konstatováním, ve kterém uvedl následující:
„Jak přitom již bylo podrobně rozvedeno výše, v předmětném řízení bylo najisto postaveno, že předmětná stavba fotovoltaického systému vč. jeho nosné konstrukce zvyšující stavbu rodinného domu č. p. x v ulici x, x, vyžaduje (a době její realizace vyžadovala) projednání před stavebním úřadem minimálně formou územního souhlasu, o který však vlastníci před její realizací nepožádali, a tato stavba nebyla povolena ani dodatečně. Za takové situace nedává stavební zákon stavebnímu úřadu dle názoru odvolacího orgánu prostor pro správní uvážení, zda takovou stavbu nařídí odstranit či nikoliv, a takovou stavbu nařídít odstranit musí.“
15. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
16. Z § 129 odst. 3 stavebního zákona pak vyplývá, že stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.
17. Snaha žalobců o dodatečné povolení stavby FVE nebyla v řízení před správními orgány úspěšná. Jími podaná žádost o její dodatečné povolení totiž byla zamítnuta rozhodnutím Magistrátu města Hradec Králové ze dne 21. 3. 2018, zn. SZ MMHK/158755/2016 ST2/Sta, č.j. MMHK/049756/2018 ST2/Sta, a v odvolacím řízení pak rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 8. 2018, č. j. KUKHK-19396/UP/2018/OS (viz výše). Tím ovšem nastala situace předvídaná právě výše uvedeným § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona,

neboť bylo prokázáno, že stavba FVE byla nejen postavena bez příslušného povolení či jiného právně relevantního aktu stavebního úřadu, ale že nebyla ani dodatečně povolena. Právě vzhledem k těmto skutečnostem byly naplněny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby FVE, jak se i stalo.

18. Žalobci ale napadli rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2018, č. j. KUKHK-19396/UP/2018/OS, správní žalobou, které bylo rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2020, č. j. 30 A 129/2018-65, vyhověno. Nadepsaný krajský soud jím totiž obě vpředu uvedená rozhodnutí správních orgánů, kterými byla žalobcům zamítnuta žádost o dodatečné povolení FVE zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
19. V důsledku toho nastala procesně zvláštní situace, neboť podle § 75 odst. 1 s.ř.s. soud vychází při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Bezhlavá aplikace tohoto zákonného ustanovení by vedla k tomu, že by krajský soud musel vycházet při přezkoumávání žalovaného rozhodnutí ze skutkového stavu, který seznal nezákonným, a proto jej i zrušujícím rozsudkem odstranil. Jinými také slovy, že by měl konstatovat existenci a naplnění předpokladů vydání napadeného rozhodnutí o odstranění stavby, ačkoliv to již v době vydání tohoto rozsudku neexistuje, ačkoliv při jeho vydávání správní orgány nedostály zákonným podmínkám jeho vydání. S obdobnými případy se ale již soudní judikatura setkala.
20. Např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 9 Afs 28/2011, který lze přiměřeně použít na daný případ, se uvádí mimo jiné následující:

„Stěžovatelka se v kasační stížnosti neztotožňuje se závěry krajského soudu, že nebyl oprávněn se s ohledem na znění ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. v řízení zabývat těmi skutečnostmi, které nastaly až po ukončení správního řízení, byť se vztahovaly a zpochybňovaly samotnou existenci exekučního titulu. Stěžovatelka uvádí, že v projednávané věci je nesporné, že žalovaný rozhodoval o odvoláních stěžovatelky proti exekučním příkazům na základě v té době platného exekučního titulu. V průběhu řízení však došlo k tomu, že krajský soud zrušil (v jiném řízení) rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu s odůvodněním, že celní orgány nedostály zákonným podmínkám pro jeho vydání. Z argumentace obsažené v soudních rozhodnutích krajského soudu a následně i Nejvyššího správního soudu přitom nepochybně vyplynulo, že z týchž důvodů bude nutno zrušit také samotný zajišťovací příkaz jako exekuční titul. Za této procesní situace tak bylo dle názoru stěžovatelky povinností krajského soudu se uvedenou skutečností v projednávané věci zabývat, neboť se dotýkala existence zajišťovacího příkazu, na jehož základě byly exekuční příkazy vydány.

(-)

V projednávané věci je z obsahu předloženého správního spisu zřejmé, že celní úřad vydal dne 1. 11. 2006 exekuční příkazy, kterými bez předchozí výzvy nařídil dle § 73 odst. 6 písm. a) zákona o správě daní a poplatků exekuci neuhrazené splatné daňové pohledávky dle zajišťovacího příkazu, vydaného dne 18. 10. 2006, neboť stěžovatelka ve stanovené lhůtě nesložila požadovanou jistotu.

Je tedy možno konstatovat, že celní úřad nepochybil, pokud v předmětné věci vydal exekuční příkazy a rozhodl o nařízení exekuce, neboť v době, kdy tak učinil, zde existoval pravomocný a vykonatelný exekuční titul, který byl nadán tzv. presumpcí správnosti. Tímto titulem byl

zajišťovací příkaz, ve spojení s rozhodnutím o odvolání, jímž byl zajišťovací příkaz změněn co do výše vymáhané částky.

Krajský soud však v nyní posuzovaném případě rozhodoval o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o odvoláních proti exekučním příkazům v době, kdy rozhodnutí žalovaného o změně zajišťovacího příkazu bylo zrušeno rozsudkem téhož soudu ze dne ze dne 31. 5. 2010, č. j. 30 Ca 114/2006 - 114. Závěry obsažené v tomto rozhodnutí, dle nichž byly exekuční příkazy vydány na základě zajišťovacího příkazu, u něhož celní orgány nedostály zákonným podmínkám pro jeho vydání, následně potvrdil také Nejvyšší správní soud, který zamítl kasační stížnost žalovaného ve věci vedené pod sp. zn. 9 Afs 57/2010. Z takto vyslovených závěrů pak logicky vyplývala pro žalovaného povinnost v dalším řízení zajišťovací příkaz zrušit, neboť z argumentace obsažené ve zmiňovaných soudních rozhodnutích bylo zřejmé, že vydaný zajišťovací příkaz nemůže obstát. Krajskému soudu přitom byla tato skutečnost z jeho vlastní rozhodovací činnosti známa a i stěžovatelka na ni v průběhu soudního řízení opakovaně upozorňovala (viz její podání ze dne 1. 3. 2011 a 14. 3. 2011, či při ústním jednání dne 8. 3. 2011).

Přestože podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. soud vychází při přezkoumávání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, publikovaném pod č. 1275/2007 Sb. NSS, upozornil, že toto pravidlo není bezvýjimečné a jeho aplikace může být, i přes výslovné znění zákona, v praxi v některých případech omezena. V uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud vycházel z názoru Ústavního soudu, který se k dané problematice vyslovil tak, že tato možnost není principiálně vyloučena; musí jít ovšem o případy výjimečné, kdy by (s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci) nebylo možné důslednou aplikaci shora zmiňovaného ustanovení soudního řádu správního z ústavně právního hlediska akceptovat (srovnej nález Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03). Prolomení zásady, dle které soud při přezkumu rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, správní soudy připustily také v dalších rozhodnutích (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 2 Afs 9/2005 - 158, publikovaný pod č. 1624/2008 Sb., rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2008, č. j. 3 Ads 126/2007 - 37, dostupný na www.nssoud.cz, či rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2010, č. j. 30 Ca 97/2008 - 53).

V návaznosti na výše uvedené tak Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud stěžovatelka v průběhu žalobního řízení zpochybnila existenci exekučního titulu poukazem na závěry obsažené v rozsudcích krajského soudu a Nejvyššího správního soudu označených shora, nadto v situaci, kdy zde existuje zcela zřejmá závislost (odvozenost) vydaných exekučních příkazů na exekučním titulu, pak krajský soud pochybil, pokud se v odůvodnění vydaného rozhodnutí omezil toliko na konstatování, že při přezkumu správních rozhodnutí je vázán skutkovým stavem, který zde byl v době rozhodování správních orgánů, a z tohoto důvodu nemůže přihlížet k jakýmkoli rozhodnutím vydaným po ukončení správního řízení.

Exekuční řízení slouží k nucenému výkonu rozhodnutí, jež nebyla povinným subjektem splněna dobrovolně. Zcela nezbytným předpokladem pro nařízení exekuce v každé její fázi je existence exekučního titulu. Pokud tedy krajskému soudu bylo známo, že v důsledku jeho vlastní rozhodovací činnosti (následně potvrzené Nejvyšším správním soudem) je existence exekučního titulu zpochybněna, resp. že dojde ke zrušení zajišťovacího příkazu žalovaným, a tedy zanikne právní existence rozhodnutí, na jehož podkladě byla exekuce nařízena, bylo jeho povinností se s touto skutečností vypořádat. Krajský soud byl tedy povinen vyčkat vydání

tohoto rozhodnutí a následně k této skutečnosti při přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení přihlídnout, případně si o existenci a platnosti exekučního titulu vzhledem ke vzneseným pochybnostem učinit úsudek sám a řádně jej odůvodnit.

Pokud krajský soud shora naznačeným způsobem nepostupoval, dopustil se pochybení majícího vliv na zákonnost jím vydaného rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; zároveň Nejvyšší správní soud shledal nezákonnost vydaného soudního rozhodnutí také v nesprávném právním posouzení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to co do posouzení otázky rozsahu přezkumu v exekučním řízení a zkoumání existence exekučního titulu.“

21. Citovaný daňový judikát a v něm uvedené odkazy na judikáty další (včetně judikátu Ústavního soudu) tak byly pro krajský soud vodítkem k tomu, jak v dané věci rozhodnout. Na základě nich totiž dospěl k závěru, že byt jsou rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení FVE a rozhodnutí o odstranění stavby FVE z hlediska procesních předpisů dvě samostatná rozhodnutí, vydaná ve dvou samostatných řízeních, tak s ohledem na shora uvedené skutkové okolnosti a judikaturu je nutno je hodnotit jako řízení jediné. Obě řízení jsou totiž úzce věcně a časově propojeny (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 7. 2017 zn. I. ÚS 2330/16), kdy první z nich předznamenává osud rozhodnutí druhého.
22. Vzhledem k uvedenému krajský soud žalované rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil. Protože stejnými vadami trpí i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, zrušil krajský soud s odkazem na § 78 odst. 3 s.ř.s. i toto rozhodnutí, a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (viz výrok I. tohoto rozsudku). V dalším řízení budou orgány veřejné správy zúčastněné na řízení vázány právním názorem vyjádřeným v odůvodnění tohoto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s.ř.s.), tedy, jak z něho plyne, řízení o odstranění znovu přeruší a vyčkají nového pravomocného rozhodnutí o žádosti žalobců o dodatečné povolení stavby FVE.
23. Spolu se žalobou podali žalobci i návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, který doložili soudními poplatky v celkové výši 2.000,-Kč. Protože však krajský soud rozhodl o žalobě již věcně, stalo se rozhodování o tomto návrhu bezpředmětným. Vzhledem k tomu byl uvedený soudní poplatek zaplacen bezdůvodně, a proto jej krajský soud žalobcům podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích vrací (viz výrok IV. tohoto rozsudku).

IV. Náklady řízení

24. Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci měli úspěch ve věci, a proto mají právo na náhradu nákladů řízení.
25. Důvodně vynaložené náklady soudního řízení spočívaly v náhradě soudních poplatků **6.000,-Kč**, odměně advokáta za celkem čtyři společné úkony právní služby při společném zastupování dvou osob (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby soudu - § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhl. č. 177/1996 Sb.) po 2.480,-Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 cit. vyhl. a její § 12 odst. 4 - za každou zastupovanou osobu náleží mimosmluvní odměna snižená o 20 %), celkem **9.920,-Kč** a v náhradě hotových výdajů za celkem čtyři úkony při společném zastupování po 300,-Kč (§ 13 odst. 3

citované vyhlášky), celkem **1.200,-Kč**. Náhrada nákladů řízení bez daně z přidané hodnoty by tak činila dohromady **17.120,-Kč**.

26. Protože je ale zástupce žalobce plátcem DPH, byly jeho odměny a náhrady povýšeny o hodnotu této daně (§ 14a advokátního tarifu), která činí **2335,-Kč**. Dohromady tedy činí náklady řízení úspěšných žalobců částku **19.455,-Kč**. Krajský soud uložil zaplatit vyčíslené náklady k rukám zástupce žalobců, neboť jde o advokáta (viz § 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s.ř.s.).
27. Spolu se žalobou podali žalobci též návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, který doložili soudním poplatkem ve výši 2.000,-Kč. Protože krajský soud rozhodl o žalobě věcně, stalo se rozhodování o tomto návrhu bezpředmětným. Vzhledem k tomu krajský soud vrací žalobcům tento poplatek podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, neboť zaplatili na poplatek více, než bylo třeba.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (ustanovení § 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. března 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: R. V.